

A. 15.888.

Tants

ja

kaardimäng

Tiibetlaste kuraditants

A. 15.888.

99883

Kas on see patt?

Keegi leeripoiss kirjutas koolist lahkudes oma lauluraamatu viimasele leheküljele: „Õpetaja ütles: tantsida võib küll — see pole patt.“ Nii oli hinge-
karjane annud oma lambukesele vabaduse, avanud tee, mida oli sulgenud teadmatuse ja sisemiste kahtluste küsimusmärk. Leeri lõpul võis täie julgusega minna pidule tantsima, mis sest kui mõned vagatsejad ja arglik süda selle vastu sõdisid.

Aina on see küsimus noori ligidalt riivanud: ons tantsimine patt? Kuid paratamatult on sunnitud seisukohta võtma ka lastevanemad. Mida peavad nad tegema, ütleva, kui lapsed tulevad küsima: kas me võime minna pidule tantsima? Kas lubada või keelata?

Noored ei või ju elada nagu mõned mungad ja nunnad. Nad peavad liikuma, olema elavad ja rõõmsad. Me ei taha ju kasvatada surnumatjaid, vaid elurõõmsaid inimesi. Miks siis keelata neil tantsimist meelelahutuse ja ajaviite abinõuna?

Seda ei peeta tänapäev kultuurseks inimeseks, kes ei oska tantsida. Viin ja tants ja kaardid — need on nagu iseenesest mõistetavad asjad tänapäeva seltskindlikel olenguil, kuigi esimesi harrastavad juba metsrahvadki.

Teisalt näeme kuidas usklikes ringkonnas selle vastu sõditakse ja sellepärast on noored nagu kahe tule vahel. Kus on õigus? Pole imeks panna, et leerilapsed sarnase küsimuse üles tõstavad leeritunnis

ja ootavada õpetaja otsust. Seda sama küsimust kuuleme sageli ka noorte poolt esitatuna, kes on usust mõjutatud ja ootavad selleski küsimuses tõrist selgust. Häda meile, kui anname vale nõu!

On palju vaimulikke, kes kõik sarnased asjad asetavad neutraaltsooni. Nad ei ole patud, kui teeme seda puhta südamega, kuid vaja piiri pidada, et kaugele ei läheks. Kes nõrgad on usus, need muidugi ei pruugi seda teha.

Ja nii näeme paljuidki vaimulikke, kes ise pidudel tantsust osa võtavad eeskujulikkude seltskonnainimestena.

Teine samalaadne küsimus esitatakse kaardimängu suhtes. „Kas mängime bridži? Ah, Teie ei oska — mis inimene Teie siis olete!“ Nagu peaks sellest järeldama, et iga haritud inimene polegi haritud, kui ta seda ei oska. Ime veel, et kaardimängu pole võetud teatud koolide õppekavasse.

Alljärgnevas kuuleme, mis ütlevad selle kohta suured inimsoo armastajad tulihinged, kelle südamel rohkem kui kellelgi teisel seisab meie noorte saatus.

Tants.

Suure Ameerika karskusmehe ja evangelisti dr. Billy Sunday mõtteid tantsust:

Kui ikka kavatsed tantsimist jätkata, siis ütle „Jumalaga“ Jeesusele Kristusele. Ei tahaks teda vedada üles ja alla tantsusaalis.

Sa ütled, et noorsugu peab külvama „karukaeru“. Kadugu sellised mädajutud! Pole võimalik külvata pattu ja lõigata hüvesid.

Tants on päris lihtsalt muusikasse sobitatud kallistussüüis.

Kui olin aitas dr. Champani New Jerseys,

ütles ühes koosolekus keegi noor naine mulle: „Seal on üks tütarlaps, püüdke talle olla kuidagiviisi abiks.“ See oli haruldaselt ilus ja tore tüdruk. Ta oli põlvili ja nuttis. Küsisin talt: „Kuidas on Teie seisukord?“ Ta vastas: „Just neid asju mina nii väga armastan teha, mille vastu Teie jutlustasite.“ „Kuulge mind,“ ütlesin, „Te olete kuulnud Jeesuse häält, tunnete, et tema on Teid oma juure tõmmanud ja olete peaaegu vastuvõtmas ta oma Õnnis-tegijana ja ütleva: Tahan jätta kõik! — Siis kuulete ka nõuannet valida omale seltsilist järgmiseks tant-suks ning ütlete: „Jumalaga, Jeesus, ma pean tant-sima selle väikese kekardiga.“ Rohkem ei saanud öelda, kui ta ju üles hüppas — nähtavasti haavunu-na — ja ruttas kiirelt uksest välja.

Seal oli väike jutlustaja, kes ei usaldanud jut-lustada lõbustuste vastu — ta pidas seda südame-tunnistuse ajaks — ja see vilets õpetaja tüüp rääkis sellele tüdrukule. Mõne aja pärast reisis see neiu Brooklyn'i. Avades ühel hommikul ajalehe „New-York World“, nägin seal noore naise pildi ja luge-sin mehest, kes oli juhatajana tehases, kus see neiu oli töötanud. Mehe naine oli reisinud Salamancasse. N. J. ja nende mõlemad lapsed olid haigestunud rõugesse ning viidud haiglasse. Tehase personaal korraldas oma aastapeo ja see tüdruk oli ka tulnud sinna peole. Mainitud mees ja see neiu olid väga armunud ja nad otsustasid, et neiu tuleb tema koju sellel ööl. Mehe korteris oli gaasipliit, kuid gaasi-toru oli rikkis. Kella kolme ajal hommikupoole är-kas mees lämmatavas valus, mis teda piinas. Ta tormas akna juure ja avas selle. Seal nägi üks po-litseinik teda; see murdis uke lahti, tormas sisse ja leidis tüdruku poolalasti lamamas toas. Politsei lo-histas ta akna juure. Kutsuti kohale kolm arsti, kes pingutasid mitu tundi, et tüdrukut üles äratada. Viimaks ärkas ta nii palju, et võis vaadata ümber

ja öelda: „Mu Jumal, mis ma olen teinud?!“ Selle-
järele vajus ta surnult tagasi.

See oli seesama tüdruk, keda püüdsin tuua pöör-
misele Passaic'i baptisti kirikus, N. J.

Neiud kuulge! Tantsimine on ebapuhas!
Iga hea mehe ja hea naise rinnas piiluvad samasu-
gused võimalused kiredeks, mis on saanud oma
võimusse kõlvanud mehed ja naised. Sinu süda võib
niimoodi muutuda jätistekastiks ja sa peaksid olema
ettevaatlik selles suhtes, kuhu lähed ja mida teed,
et ei süttiks sinus kirede tuli. Karda seda kirede
vallapääsemist, mis hävitab su puhtuse, su mehisuse
või su naiselikkuse!

Neiu, kes sattub eksiteele ja kaotab oma puhta
nime, saab seda vaevalt veel tagasi. Naised on va-
hest hundikarja taolised. Kui üks kukub teeääre,
peatuvad teised vaid niikaua, et saavad seda näinud
ja selle õnnetu tükkideks kiskunud.

Tants on paljudele noortele naistele toonud kõlb-
lise surma suuremal määral kui mingi muu asi
maailmas.

Tants on ühiskonna mädapaise. Kordan veel,
et see on ebakõlbline. Keegi seltskonnadaam ütles
mulle, et tantsusaalis lubasid mehed omale selliseid
vabadusi tema suhtes, mida nad kusagil mujal teis-
tes olukordades poleks teinud.

Kas tead, ka, et kolm neljandikku kõigist eba-
kõlbluse teele sattunud noortest naistest on tants
meelitanud. Luba vaid noorel mehel, kelle loomus
teeks musta pleki isegi tõrvapapile, süleleda ja
tantsida su tütreaga ja sa saad näha, milliseks te-
magi iseloom muutub.

Inimesed tantsivad tango't, kõige inetumat, roo-
jasemat ja vastikumat tantsu, mis kunagi on ilmu-
nud hukatuse kuristikust.

Oled sa isa? Oled sa vend? Lähed võib-olla
oma tütre või õega seltsis tantsusaali ja näed, kui-

das noored mehed — petised noored kergatsid — tulevad ta juure ja paluvad, kas nad ei võiks te-
maga tantsida järgmise tantsu — need noored kraa-
depoisid, kelledest tead, et nad elavad pattudes,
isikud, kelle nimed on sama tavalised nii lõbutüdru-
kute kui sinugi tütre huulil. Kaks või kolm õhtut
sinu tütre seltsis kusagil lõbustuspaigas ja kaks või
kolm õhtut mõne hoora hõlmas.

Oled sa vast ema? Ehid tütart, saadad ta tantsu-
saali ja püüad näidata teda igale abiellumisealisele
kergatsile; pää seljas istud ja vaatad kuidas esimene
meeshing, olgu ta kes tahes, tuleb ja põimib oma
käed su tütre piha ümber, viies ta tantsu pöörisesse
— ja ikka veel ütled, et tantsus pole midagi paha.
Su süda peab siis küll olema kõva kui puu, tse-
ment või marmor.

Ei taha nende vastu väita, kes ütlevad, et nad
on tantsinud, kuid ei ole siiski tunnud kirgede är-
kamist. Kuid mina ütlen: „Täna Jumalat ja jäta
just nüüd, sest järgmisel korral võid juba tunda
kirgede põrgulist väge.“

Tants on hooruse taimelava ja ilma kahtlemata
mõistan ta hukka. Tants on suurimaid ühiskondlikke
pahesid maailmas.

Võib olla ütled: „Tantsud, millest sa räägid ja
mida ma mõtlen, on kaks iseasja. Mõtlen kinniseid
tantsupidusid, kuid sina kõneled avalikest tantsu-
saalidest, millised on kõigile avatud.“

Sama asi. On avalikud tantsusaalid ses suhtes
veel paremadki, et seal on inimestel vähemalt roh-
kem riideid seljas.

Olgu avalikud tantsusaalid ühisuste või üksikute
omad, kuid igal juhul on nad abielurikkujate ja
ebamoraalsete inimeste meeldivamaid paiku ja seal
on kolm neljandikku neist tüdrukuid, kes sattuvad
pahedesse ja häbiellu, teinud esimesi samme. Jah,
tants on igas suhtes hukkamõistetav asi.

Seitse miljonit noort naist on Ameerikas ühe sajandi kestel läinud kõlbliselt hukka ja kolm neljandikku neist on langenud tantsu vahetalitusel. New-Yorki politseiülem ütleb, et kolm neljandikku selles linnas põhjavajunuist on tantsust meelitatud.

Kus sai joodik oma esimese pitsi? Seltskonnas! Kus õppis hasartmängija mängima? Kusagil kodus! Kus tundis prostituut esimest korda kiresid ärkavat sees? Tantsusaali põrandal!

Ühendriiges on 500.000 avalikku naist. Nende elu seesugusena kestab keskmiselt 3—5 aastat. Kolmsada seitsekümmend viis tuhat neist on langenud tantsu mõjutusel. Sina, kes pooldad tantsimist, kas oled sa kaitseks oma õele? Ei, kuulnud mu jutlust, oled oma õe tapja. Oled vastutav nende languses, sest sa oleksid võinud takistada nende langemist sellesse neetud võrku. Oled vastutav iga langenud inimese suhtes, nii kaua kui kaitsesid tantsimist. Oled vastutav iga alkoholi ohvri, oksendava joomari suhtes, nii kaua kui hääletad kõrtside poolt.

Korraldatakse piduõhtuid „häätegevaks otstarbeks“. Arvan, et need on suurimaid kõigeväelise Jumala solvamisi. Kas oled nii saastunud, et ei võta osa muidu krooni hääks otstarbeks, kui ei saa võtta osa tantsust, mis edendab hooruse levikut ja täidab lõbumaju? Nõutakse piduriideid sellistele olengutele; õigem nimetus oleks: ei mingit riiet.

Sul peab olema midagi riietuses, mis ärritab ebamoraalsete meeste tunde. Hoorade leiutused on need suure lõigetega õhukesed kleidid.

Just kired ja patused tungid on need, mis teevad tantsu nii meeldivaks. Tantsigu mehed mees-
tega ja naised naistega, siis saate näha, et tants kaob kahe nädala jooksul.

Samal määral kui sõdid tantsu vastu, hävitad ka ebmoraalsuse pesi, sest tantsusaalidest need saavad oma ohvreid.

Tantsu ajal sosistab tantsija mees meelitavaid sõnu süütu noore neiu kõrvu, ja kui tüdruk langeb ning saab ta armukeseks, hülgab see julmur ta, enne purustades tüdruku noore elu. Ühiskond keeldub aitamast ja tüdruk otsib peiduurgast kusagil suurlinna nurgas, oodates seal oma surmatundi. Tüdruku elu on kadunud. Kuid seltskondlikus elus ollakse valmis rõõmuga vastu võtma ja ütlema tere-tulemast mehele, kes on langusele viinud tüdruku, see mees, kes on kolmekordne koopia kuradi kujust.

Õige Jumal jälgib su samme. Ja kui põrgus on kraadide vahet, asetatakse sind tulekivistki kuumemasse paika.

Oo, kui sa teaksid, kui palju kirju saan emadelt ja arstidelt ning teistelt, kes on pidanud olema patu, nüüdisaegsete tantsude tagajärgede tunnistajaiks — kirju, milles tänatakse mind selle eest, et õiglaselt, armuheitmatult paljastan neid patte kõigis ühiskonna klassides!

Ma kõnelen veripunase veeneväe sunnil, selle pärast, et hukkunud hingede hädakisa kajab mu kõrvus. Jumal mõistab mu üle kohut, kui ma mitte hüüdes ei hoiata nende pattude eest.

Kindral-leitnant v. Viebahn jutustab: „Aastal 1906 istus S. linnas noor neiu ööl enne vastlapäeva ööd õmmeldes omale ballikleiti, millega tahtis maskikiballile minna lõbutsema. Vastu hommikut oli ta valmis oma tööga, kui keegi ootamatu tantsija — surm, — ta oma embusse võttis. Ta kiskus noore elu ära kesk tühipäraste lõbu ja naudingute unelmaid. Ja seal lamas järgneval hommikul äsja nii õitsev noor 19-aastane neiu oma valmis maskikos-tüümi kõrval põrandal. Ütle ometi, kuhu ta läks!

Ta ihu loomulikult sai hauda sängitatud, kuid ta ise — kus veetis ta oma vastlaöö?

Keegi evangeeliumi kuulutaja jutlustas ühel pühapäeval Ristija Johannese surmast. Muu hulgas tähendas ta ka, et tants põhjustas Ristija Johannese pea maharaiumise ja paljud inimesed selle tühise lõbu pärast kaotavad mitte ükspäinis pea, vaid isegi oma hinge hukka saadavad. Sellepärast manitses ta tõsiselt hoiduda patusest seltskonnast ja lõbustusist, eriti veel pühapäevadel.

August S. kuulas seda pealt. „Ma pean sarnaseid jutlusi ja manitsusi fanaatiliseks liialduseks,“ ütles ta teistele noormeestele. Ja et näidata, kui vähe puudutab teda selline manitsus, läksid nad teistega seltsis sama päeva õhtul ühte võõraste-majja, kus oli ka tantsulokaal. Nad tormasid teiste noorte tantsijate hulka. Need sellest ärritatud, satutsid ülalmainitud August S.-ga tülli, mis lõppes sellega, et A. S. omale noaga hoobi pähe sai ja hinge heitis. Tapja sai 18 aastaks kinni mõistetud. Nii kurvalt läks täide jutlustaja manitsus ja üle-meelne noormees pidi maksma oma trotsi kalli hinnaga.

Kaardimäng.

Kuuleme, mis jutustab sellest Arvo Kääri-äinen, usklik vabrikant Soomes, kes ise olnud kirgline mängija:

„Kas oleme vist tuttavad?“ küsib keegi proua söögimaja esikus, kui läksime hommikueinele.

Lühike tutvustamine. „Olen S. talu tütar L. Kas mäletad veel nii paljude aastate järele?“ Jutlemine elustub. Küsin talt mõningate endiste tuttavate

üle, kelledest polnud mitmel aastal enam palju kuulnud. „Kuidas h-ra S. elab?“ Kindlasti on tal hää teenistus, sest oli ta ju andekas mees.“ Ei mingit teenistust,“ oli vastus, millele järgnes arglik jutustus selle mehe elust. Ta ei suutnud maha jätta kaardimängu. Viimases teenistuskohas sai ta 3000 mk. (umbes 255 kr.) kuus ja peale selle veel priikorter. Sellest talle siiski ei aidanud — kõik läks mängides. Mängides läks ka naise suur pärandus ja kõigele lisaks veel ta hoole all olevast kassast summa võõrast raha. Vanglasse oleks otsema teed läinud, kui mitte vaene naine poleks saanud kokku hankida kuidagiviisi peremehele mehe poolt sissetehtud summa.“

Kõik oli siis maha mängitud ja puudus astus armutult enne nii rikka kodu uksest sisse.

Jah, mis oli maha mängitud? Kodu õnn, naise varandus, teenistuskoh, lapse tulevik ja asemele saadud viletsus ja vaesus koduella.

Kas oli mängukirg sellega kustunud? Ei, see nõudis veel enam! Mees pidi minema, kas või räbates, seda kirge söötma, käies paigast teise ja mängides.

Naine ja laps pidid jääma puudust kannatama.

Küsisin siis, kus mu tuttav K. on.

„Vanglas,“ oli väga lühike vastus.

„Vanglas! Mispärast?“ „Ta omandas 60.000 mk. (üle 5000 kr.) selle ühisuse raha, kus ta teenistuses oli.“

„Kuid tal oli ju hää palk, miks ta nii tegi?“ — „Ja, kui ta oli kõik maha mänginud, mis kodus oli, siis tahtis ta veel õnne katsuda nende rahadega ja võites panna selle summa tagasi. Kuid rahad läksid mängides ja perekond jäi abitusse seisukorda ja puudusse, kui isa viidi vanglasse.“

Mälestused ärkavad. Paljud möödunud aastad veerevad mööda silme eest. Tuleb seal veel meelega endine mängukaaslane. Mees, kellega olin oma elu viimase kaardimängu mänginud. Ta oli jõukas, noor, andekas ärimees. Kui ta kuulis, et olin saanud usklikuks, tuli ta mu juure ja ütles pilgates: „Kas sina oled usklikuks hakanud, kus su kaardid nüüd on?“ Olin sel hetkel väga maha rõhutatud. Sain siiski öelda: „Need on ärapõletatud, ega tarvita neid enam kunagi. Parema oleks kui sinagi astuks Issanda teele.“

Me teed läksid lahku. Mõne aasta pärast lähen ta ärisse. Leti taga seisab sama mees. Kaup riulitelt on kokku kuivanud. Ainult tühje kaste, mõni pudel ja pilt on veel riulil ja letil veel vähe pudukaupa. Polnud kogusummas niigi palju, et oleks võinud oma jõuga pankrotist pääseda. Märkan, et ta wabi-seb. Küsin, kuidas see nii on läinud. Kas veel käid mängimas?

„Ma pean mängima, sest ei saa kuidagi lahti sellest neetud mängust, kuigi olengi juba kõik kaotanud.“

Küsisin, kas mäletab veel, kuidas ta mind pilkas, kui enam ei tulnud mängima? „Küll mäletan, mäletan seda aina, kuigi mulle on nüüd kõik hilja. Ei näe oma ees mingit muud lootust kui — enesetappu. Püüdsin talle selgitada Jumala armu, kuid ta vastas: „Hilja, hilja!“

Kes olid need mehed? Need olid kõik mu endised mängukaaslased. Pisar veereb palgele. Kas ei võinuks olla minu osa sama, sest olin ju neist veel kirgulisem mängija. Mängukirg! Kas on see ka hädaohtlik? küsib ehk mõni. Olen olnud üle 10 aasta selle kire armetu ori ja võin kinnitada, et see on üks hirmsamaid ahelaid, millega saatan võib kinni hoida oma ohvreid. Üle 10 aasta oli mul sund mängida, kas tahtsin seda või ei. Kõige mõtteilma

ja hingeelu keskpunktiks kujunes üks asi ja see oli kaardimäng. Mäletan, kuidas istudes teatris, kirikus, või seltskonnas, mõtted aina keerlesid mängu juures. Samuti pidin öösel uneski mängima õhtust hommikuni.

Kui vahest jäin üksi ja polnud mängusõpra, pidin ka siis kaardid välja võtma ja hakkama mängima n. n. Spasianssi, või, nagu soomlane ütleb, kuradimängu. Selles mängitakse päris üksi ja oletatakse kuradit andvat kaartide kaudu vastuseid küsimustele. Ja kindlasti ongi kurat väga rahul, kui saab mängida oma ohvriga rahu päris kahekesi.

See mänguviis võib muutuda niisuguseks kireks, et vaevalt maldad magamagi minna. Kas meeldib sulle selline seltsimine pimeduse vürstiga? Kas igatsete sa seda nagu peigmees pruudi järele? Mängukirg laastab oma ohvri sama kindlasti nagu joominegi.

On vägagi tuntud tõsiasia, et paljud raha omastamised ja enesetapmised sünnivad just mängukire tagajärjena. Joodik võib oma himu rahuldada näiteks ühe pudeliga, mis maksab vast 1 krooni. Mängijale see raha ei jatku isegi „töörahas“, mille tõttu on vaja teha võlgu või saada kust tahes suurem summa raha, enne kui saab alustada mängu. Mäng lõpeb aina keskel: kui mängus võidada, tundub nii paha lõpetada, kui „tuur“ oli hää ja just nüüd peab lõpetama; oled mängus aga kaotanud, on meel paha pooleli jätta, kuna tundub päris niimoodi, et just nüüd, edasi mängides, oleks saanud oma rahad tagasi ja võitnudki.

Kuid kas on rahata mäng, s. o. seltskondlik kaardimäng ka hädaohtlik? Kõik need mehed, kellest jutustasin, olid alanud harilikku mänguga. Kas oli see neile hädaohtlik? Kuid mängivad ju naisedki ja neil pole sellest niiväga suurt hädaohtu. Armetu pilt! Häbi on tunnistada seda tõsiasja, et leidub palju

naisi, kes kaarte mängivad. Nad on kõige suuremaks hädahoaks, sest neist tulevad ju emad, kes peaksid oma eeskujuga juhtima lapsi paremasse ellu. Kui lapsed näevad naisigi mängimas, kuidas peaks see siis nende meelest olema paha? Mängulaua taga istub õhtutel naisi, kes lauluraamat kaenlas, väga väga näoga sammusid enne lõunat kirikusse või mõnda palvelasse. Milline kurblik eeskuju ja aja märk!

Ja kui näed väikeseid lapsi mängivat „Must Peetrit“, Koronat, Fortuunat või midagi muud sarnast? Kui küsid neilt, kust need olete saanud, siis vastatakse: „Jõuluvana oli nii pai ja tõi need!“ Oi, vaene jõuluvana! Paremini oleks, kui oleksid need omale pidanud või tulle heitnud. Ja mis veel kõige kurvem — seesugune jõuluvana on võõrsil käinud ka neis perekondades, kus vanemad on elavad usklikud.

Tõsiasi on siiski, et neist just sageli alguse saab see mängukirg, mis viib vanglasse või enesetapule! Õigustatakse sellega, et mängides terituvad laste meelespidamine ja mõistus. Tõsi on siiski, et kui keegi ei saa oma meelespidamisest ja närvidest muidu lahti, siis kaardimänguga nad kõige kindlmini üles ütlevad.

On tõsi, et meelespidamine mängides teatud mõttes areneb, kuid vaid ühes asjas: mängimises. Usun, et siiski usklikud vanemad sarnast arenemist oma lastele ei soovi.

Kui usklikkude kodudes näed sarnaseid mängelastele, siis saad olla päris kindel, et selle kodu isa ei ole kunagi olnud mängukire ohver. See, kes selle kire needust on oma ihus ja hinges tunnud ning sellest vabanenud, ei või näha lapsi isegi niisama nalja pärast mängivat kaarte ja sellega kasvatavat omas mängukirge.

Olen üks neid, kes selle kire alguse on omanud naljamängust ja siis vähe suuremaks sirgudes sattunud pahasse seltskonda, kus see kire on pääsnud eriti võimule. Meie kodu küll mingisuguseid sarnaseid mängu ei sallitud, kuid ema siiski märkas hädadohtu ja hoiatas sellepärast tõsiselt. Kui hoiatused ei aidanud ja pidin minema teistega sauna või rehetuppa öösiks mängima, siis sageli peitis ta eest ära kõik lambid ja küünlad või isegi tuletikud. Ei olnud julgust minna neid vanalt emalt nõudma, vaid pidin minema magama, kuigi nii kangesti oleksin tahtnud mängida. Mõnikord sai asi korraldatud peergusid valmistades või õnnestades naeresse augu, kuhu sai pandud põletisainet ja riideribakene keskele, millest siis saime lambi ja nii teistele tuld näidates võisid need mängida.

Poisikesena, kui raha ei olnud mängimiseks, või kui need olid juba maha mängitud, pidin rahul olema teistele tulenäitamisega ja korraldada seda nagu mõnda püha ohvrialtarit.

Seda võin aga isiklikult tunnistada igale mängukire ohvrile, et Jeesuse veres on võidujõud sellegi hirmsa kire võitmiseks. Sellega ühenduses olen märganud veel midagi. Kui usule tuleku järel mõnikord peatusin, et vaadelda, kuis teised mängivad, siis tundus kui see mäng oleks kaasa haaranud ja sellepärast ei ole kunagi enam jäänud mingisugust mängu vaatama. Usun, et nii on iga patuga, et just see patt, mis oli meile enne pöörmist armsaim, kõige kergemini võib kaasa viia uuesti ja sellel põhjusel karda kui katku seda endist armasaimat pattu. Kas pole põhjus paljude usuteel seisma jäämises, et nad Loti naisena tagasi vaatasid. Põgene sellepärast nii kaugele endisest elust ja maailma meelitusist, kui võid.

Käesolevaga on esitatud mõned iseloomustavad jooned mängust, mida vaevalt kristlikus maailmas

patuks nimetataksegi, kuid mis siiski järjekindlalt närib paljude elujuuri ja nõuab tuhandeid ja taas tuhandeid ohvreid.

Ka meie usklikel on põhjust järele vaadata, kas oleme oma kodus kõik teinud, et ei anna ainet oma lastele selle kire sünnitamiseks.

Billy Sunday ütleb kaardimängust järgmist:

Mehed, kes on ohverdanud aega ja raha nende asjade uurimiseks, ütlevad meile, et üheksakümmend % kõigist mängijaist on kodus oma emadelt õppinud kaardimängu. Sina külvad kaardimängu oma kodus ja selle viljana saad hasartmängijaid. Sina külvad tantsimist ja selle tagajärjena lõikad inimesi, kes on kaotanud oma au ja lugupidamise. Sa külvad joovastavaid jooke ja lõikusena näed terve armee joomareid.

Kui sul on mängukaardid kodus, siis pead sa nad tulle viskama, või vastasel korral heitma sinna Piibli, sest neid kahte ei saa ühendada.

Arvan, et seda vana maalitud nõida või häbematu laiskuri, mis ripuvad Monte Carlo mängulaua kohal, või allavajunud seiklejat, kes mängib kavalalt mänguseltskonnas aina kella 3-ni öösel, võib enam austada, kui neid kirikuliikmeid või usku tunnustajaid, kes lubavad kaardimängu oma kodudes.

The Chicago Cive Federation, mille olemasolu osutus hädavajalikuks sellepärast, et Chicago linn seal olnud maailmanäituse järel tuli hasartmängijate Mekkaks, tõendas, et 3200 mängijast oli üheksakümnendikku õppinud kaardimängimise kodus ja et iga kümnest kodust kaheksa oli ristiisku tunnustav.

Keegi metodistikirikusse kuuluv mees Chicagost käis mööda maad vanglaid külastamas. Ta juure tuli keegi naine ja ütles: „Võib olla ehk lähete ka Auburni vanglasse. Kas tahaksite võtta selle ja anda mu pojale?“ Naine andis talle päevapildi, kuhu oli kirjutatud ta nimi ning selle alla „Armastusega, su

Äratussisuline traktaatileht „VÕTA JA LOE!“
ilmub 12 numbrit aastas ja maksab postiga
saates 30 s. aastas. Toob alati huvitavaid ju-
tustusi. Tellige omale ja oma sõpradele.

Väljaandja:

Peeter Sink, Pääkese 5—7, Tallinn, tel. 446-22.

1937.